

Живу спогадами

Гортаючи сторінки книги свого життя, Віктор Васильович Голуб'єв поринає у давні спогади, які наповнювали його душу

Не казкові спогади, а реальність життя

Віктор Васильович народився у далекому 1927 році у селі Коренному Смоленської області (Росія). На жаль, нічого казкового у його дитинстві не було, окрім села, яке знаходилося посеред лісу. Через нього протікала невеличка річка Петровка. Поруч проходила західна залізнична дорога. Жителів села було всього п'ятдесят. Не було ні медпункту, ні школи, ні клубу, ні церкви, ніяких соціальних установ. Ходити до школи потрібно було у село Батюшково, яке знаходилося за три кілометри.

Тато Віктора пішов добровольцем на фронт на захист московських земель

жа на дідову – холодну, голодну, змучену війною та бідами.

– Важкими були роки моєї молодості, але я не нарікаю, – говорить Віктор Васильович. – Вони мене загартували, наче перевіряли на міцність. Залишившись у Рівному, після служби в армії, я працював у ремонтно-будівельному управлінні. Ми відбудовували місто. Я був бригадиром будівельної бригади. Одночасно займався громадською роботою, а саме був секретарем комсомольської організації, депутатом міської ради декількох скликань, народним засідателем три терміни. У 1956 році наша комсомольська організація виїжджала на декілька місяців на цілину у Казахстан на збір урожаю. Далі у моїх планах було навчання. Я закінчив вечірню школу, поступив у Рівненський текстильний технікум. Життя впевнено вело мене дорогою вперед. У 1963 році я пішов працювати на Рівненський льнокомбінат.

Як бачимо, гілка Смоленського роду

Поліщук. У паросиловому цеху начальни... – каже Віктор Голуб'єв. – Я всіх пам'я...

кому 1927 році у селі Коренному Смоленської області (Росія). На жаль, нічого казкового у його дитинстві не було, окрім села, яке знаходилося посеред лісу. Через нього протікала невеличка річечка Петровка. Поруч проходила західна залізнична дорога. Жителів села було всього п'ятдесят. Не було ні медпункту, ні школи, ні клубу, ні церкви, ніяких соціальних установ. Ходити до школи потрібно було у село Батюшково, яке знаходилося за три кілометри.

Тато Віктора пішов добровольцем на фронт, на захист московських земель, там він і загинув. На мамині плечі звалилася велика ноша – самостійно виростити троє дітей. Умови життя були тяжкими, більше голодно, ніж сито.

– Я у 16 років пішов працювати на залізничну дорогу, де й був до кінця 1945 року, – розповідає пан Віктор. – Сестра теж пішла працювати сюди ж. Нам давали на роботі пайок: 900 г хліба щоденно, замість м'яса – ячний порошок, реберця та 0,5 кг цукру на місяць. Усе видавалося суворо за карточками. Але вже хоч щонебудь було. Робочий день на залізничній дорозі тривав 12 годин, якщо не було ніяких катастроф, а коли вони були, то до повної їх ліквідації. Під час війни залізнична територія піддавалася бомбардуванню. Вона була окупована німецькими військами.

До війни я закінчив 7 класів, а після закінчення школи навчався у місті Гагаріно у ФЗО. Я став будівельником. Після завершення навчання був відправлений на відбудову міста Смоленськ. Повеєнна руйнація потребувала робочих рук. Так проходила моя молодість. Працював у Смоленську до 1950 року. Далі був призваний на службу до армії. Мене направили на проходження строкової служби до Рівного у 13-ту армію, в окремих зенітно-артилерійський полк. Я демобілізувався у 1953 році.

Доля розпорядилася по-своєму. Рідна сторона залишилася тільки в спогадах. Мама Віктора, змучена тяжким життям та хворобами, померла ще у 1947 році. А діти розійшлися різними шляхами. Сестра Марія вийшла заміж у Дніпропетровськ, а Галина – у Москву. А Віктор зустрів свою долю у Рівному. Його дружиною стала Галина Гуз. Вони разом прожили 59 щасливих років. Виростили двоє дітей: сина Василя та доньку Галину. Віктор Васильович тішиться своїми внуками і радіє, що їхня молодість не схо-

вила б на його. Секретарем комсомольської організації, депутатом міської ради декількох скликань, народним засідателем три терміни. У 1956 році наша комсомольська організація виїжджала на декілька місяців на цілину у Казахстан на збір урожаю. Далі у моїх планах було навчання. Я закінчив вечірню школу, поступив у Рівненський текстильний технікум. Життя впевнено вело мене дорогою вперед. У 1963 році я пішов працювати на Рівненський льонокомбінат.

Як бачимо, гілка Смоленського родового дерева прижилася на Україні і дала продовження на цій землі, пустивши міцне коріння.

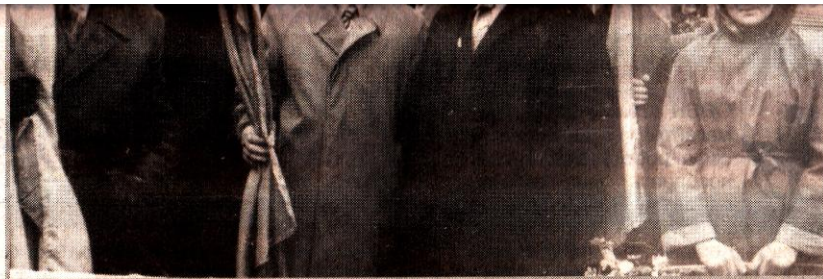
Льонокомбінатівський період життя

Він розпочався з 1963 року, коли Віктор Васильович прийшов на роботу на ново-збудований льонокомбінат. Становлення майбутнього велета лише розпочалося. Саме проводили монтаж обладнання з подальшим його випробуванням. Віктор Васильович розпочинав свою працю слюсарем.

– Керівником виробництва на той час був Зернов Б.А. – прекрасна людина, розумний інженер, – розповідає пан Віктор. – На комбінаті працювала заступником головного інженера і його дружина – Катерина Іванівна. Директором льонокомбінату був Кулаков В.М., пізніше прийшов Просолов Г.П., його змінив Новіков В.М. – це був хороший спеціаліст у текстильній галузі. Відтоді став помітний ріст на підприємстві: побудували свою поліклініку, профілакторій, будинок культури, спорткомплекс, дитячі садки, теплиці та ін.

Великий внесок в організацію роботи льонокомбінату зробили спеціалісти, які прибули з Костроми, Орші, Молдови, для того, щоб передати свій досвід у текстильній галузі нашим працівникам.

Отримавши фах техника-механіка, я працював майстром прядильного виробництва. Пізніше робив у відділі головного енергетика, бригадиром аварійників на дільниці біжучого ремонту та у цеху вентиляції. Від хорошої роботи вентиляційної системи залежало все виробництво. Нашим завданням було забезпечити його чистим повітрям, а у холодний сезон – теплом. Головним енергетиком працював Бальва В.В., начальником цеху Геннадій Собін. Начальником електроцеху був Анатолій Марчук, його змінив Іван

Поліщук. У паросиловому цеху начальником працював В'ячеслав Крупельницький, пізніше – Анатолій Сидорук. Усі вони були чудовими працівниками.

– У чому полягала Ваша робота в цеху? – запитую.

– Вона розпочиналася з візиту до диспетчера. Там я брав зведення про роботу обладнання, тоді я розподіляв роботу між робітниками на дільниці з ремонту вентиляційного обладнання. У випадку аварійних ситуацій, уся бригада працювала над їх ліквідацією. Особлива увага приділялася безпеці проведення зварювальних робіт. Небезпечне місце відгороджувалося, заливалося водою, і лише тоді приступали до виконання зварювальних робіт в присутності і з дозволу пожежників та наявності пожежної машини. Зварювальники Сергій Перцев і Анатолій Константинов були спеціалістами своєї справи. Бригада слідувала, щоб не виникла пожежа.

Мені подобалася моя робота. Одночасно я був секретарем партійної організації. Моїми вихованцями були Мотруна Кривошенко та Людмила Варзер. А ще я був у народному контролі – це дуже відповідальна справа.

Я – людина дуже відповідальна, чесна, ніколи не кривив душою, завжди прислухався до думок робітників, цінував людей, які серйозно ставилися до своїх обов'язків, мали сильний характер, тому що тільки сильні перемагають.

Роздуми, переплетені зі спогадами

Перебуваючи на заслуженому відпочинку та маючи такий поважний вік, Віктор Васильович має час почитати книги, перегорнути книгу свого власного життя, згадати рідний льонокомбінат. Його роздуми тісно переплітаються зі спогадами.

– Мені приємно згадувати все те, що було пов'язане з льонокомбінатом,

– каже Віктор Голуб'єв. – Я всіх пам'ятаю. У прядінні я був тісно зв'язаний з людьми, вів інструктаж і контроль роботи на зміні. Згадую часто: Миколу Пюрка, Володимира Батуріна, передових прядильниць – Євгенію Куклу та Валентину Декальчук; із чесального цеху – Зінаїду Грощевик, Ольгу Грушу та ін.; помічників майстрів стрічкового цеху – Миколу Мальярчука, Едуарда Острера і Романа Хлебовського.

Робітники льонокомбінату вкладали душу у роботу підприємства. Повірте, душа боліла не тільки у мене, коли відомий на увесь світ льонокомбінат припинив свою роботу. Це було рівнозначне катастрофі. Коли з'явився новий власник – Олег Червонюк, не вірилося, що він звалить на свої плечі розбите, зруйноване і розкрадене підприємство, і воно працює.

На душі посвітлішало, що відроджується робота на підприємстві. Я дуже хотів би побувати на екскурсії, але, на превеликий жаль, уже ноги стали неслухняними, не можу прийти і побачити все на власні очі. Я ледве зайшов на свято текстильників і ювілей Рівненського льонокомбінату, добре що святкування було поруч із моїм будинком. Я зустрівся з друзями, поспілкувався, усе було чудово. Дякую за ці урочистості Олегу Казимировичу! На жаль, моє слабке здоров'я не дозволило мені бути до кінця урочистостей.

Дуже хочеться, щоб льонокомбінат мав таку славу історію, як і раніше. Бажаю Олегу Казимировичу бути хорошим господарником, здоров'я та успіхів Вам. У Вас все вдається і Ваше ім'я почують за межами нашої держави. Ми, пенсіонери, завжди з Вами, у всьому Вас підтримуємо і висловлюємо глибоку вдячність за те, що Ви не забуваєте колишніх працівників Рівненського льонокомбінату.

Лариса ГЛОВАЦЬКА